

**NORMY OCHRONY MAŁOLETNICH
ORAZ OSÓB BEZRADNYCH
W DIECEZJI ŚWIDNICKIEJ**

BISKUP ŚWIDNICKI

58-100 Świdnica, pl. Jana Pawła II 1
tel. 74 856 44 00, fax 74 856 44 14
e-mail: biskup@diecezja.swidnica.pl

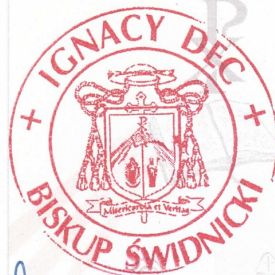
Świdnica, dnia 21 października 2019 roku

L.dz. 1204/2019

DEKRET

Zabiegając o dobro małoletnich oraz osób bezradnych, niniejszym zatwierdzam „Normy ochrony małoletnich oraz osób bezradnych w diecezji świdnickiej”, nakazując ich ogłoszenie poprzez zamieszczenie na stronie internetowej diecezji świdnickiej.

Normy te, przeznaczone do stosowania przez osoby duchowne, konsekrowane i świeckie, które podejmują jakąkolwiek posługę wobec małoletnich oraz osób bezradnych na terenie diecezji świdnickiej, wchodzi w życie i stają się obowiązujące od dnia 18 listopada 2019 roku.

✠ Ignacy DEC
BISKUP ŚWIDNICKI

Ks. dr Stanisław Chomiak
KANCLERZ KURII

Misericordia et Veritas

Wspólnota Kościoła świdnickiego w życiu i postępowaniu z innymi opiera się na zasadach Ewangelii, traktując z należnym szacunkiem wszystkich ludzi. Jednoznacznie potępione zostają, jako sprzeczne z zasadami życia społecznego oraz chrześcijańskiego, wszelkie akty fizycznych i psychicznych przekroczeń granic intymności dokonywane wobec osób powierzonych jej trosce i pozostających w jakiegokolwiek formie zależności od niej. Szczególną troską otacza się małych oraz osoby bezradne, chcąc zapewnić im bezpieczne i przejrzyste środowisko życia i wzrostu.

Dla wyeliminowania ryzyka aktów przemocy fizycznej, werbalnej, psychicznej i seksualnej oraz aktów wykorzystania seksualnego wobec małych i osób bezradnych, jak również podjęcia odpowiedniej reakcji na takie akty, wprowadza się kodeks zachowań, zobowiązując nim wszystkie osoby podejmujące posługę względem tych osób w diecezji świdnickiej.

W rozumieniu niżej przytoczonych norm „małoletni” oznacza każdą osobę poniżej osiemnastolatniego roku życia oraz zgodnie z prawem kościelnym z nią zrównaną (dorosłą osobę trwale niezdolną do posługiwania się rozumem). „Osoba bezradna” to każda osoba w stanie choroby, niedoboru fizycznego lub psychicznego bądź braku wolności indywidualnej, który faktycznie, również w sposób sporadyczny, ogranicza jej zdolność do rozeznania sytuacji lub w każdym razie do stawienia oporu tym, którzy chcieliby wykorzystać jej słabość.

Zasady ogólne

1. Integralność duchowa i cielesna małych jest nienaruszalna. Osoby małe mają być traktowane ze szczególnym respektem i szacunkiem, z poszanowaniem ich godności.
2. Surowo zabronione jest stosowanie kar cielesnych wobec małych i od tej zasady nie ma żadnego wyjątku.
3. Zabronione jest dyskryminowanie lub nieuzasadnione faworyzowanie małych.
4. Nie należy tolerować jakiegokolwiek zachowania, które mogłoby powodować krzywdę małych.
5. Zabrania się częstowania małych alkoholem, tytoniem, środkami psychoaktywnymi. Niedopuszczalne jest tolerowanie używania przez nich takich środków. Wszyscy sprawujący opiekę nad małoletnimi nie mogą być pod wpływem alkoholu lub innych środków odurzających.
6. W pracy z małoletnimi, w wyborze środków, metod i języka, należy unikać tego wszystkiego, co może zaburzyć ich prawidłowy rozwój. W żadnym wypadku nie wolno wykorzystywać treści pornograficznych lub przedmiotów mających taki charakter, treści drastycznych i zawierających przemoc oraz takich, które są moralnie wątpliwe.
7. Wszelka aktywność duszpasterska i wychowawcza powinna być prowadzona w pomieszczeniach bezpiecznych i właściwych dla wieku oraz stopnia rozwoju małych. Na ile to możliwe, należy dołożyć wszelkich starań, aby małe nie przebywali w miejscach pozbawionych kontroli.

8. Należy dołożyć wszelkich starań, aby małoletni nie byli narażeni na krzywdę ze strony innych osób (małoletnich lub dorosłych), także tych, którzy nie są zaangażowani w posługę duszpasterską i wychowawczą.

9. Do pracy duszpasterskiej lub sprawowania pieczy nad małoletnimi nie może zostać skierowana żadna osoba (duchowna lub świecka), która wcześniej dopuściła się nadużyć seksualnych wobec małoletnich. Od tej zasady nie ma żadnego wyjątku.

10. Wszystkie osoby, które w dziełach diecezjalnych i parafialnych sprawują pieczę nad małoletnimi, podlegają weryfikacji w Rejestrze Sprawców Przepęstw na Tle Seksualnym prowadzonym przez Ministerstwo Sprawiedliwości. Za taką weryfikację odpowiedzialny jest podmiot organizujący spotkanie. Każda z tych osób może także samodzielnie dokonać autoweryfikacji.

Zachowanie intymności fizycznej i emocjonalnej oraz prywatności

11. W kontakcie z małoletnimi należy szanować ich intymność fizyczną i psychiczną. Należy strzec się przekraczania w jakikolwiek sposób granic intymności fizycznej i psychicznej, zwłaszcza seksualnej.

12. Należy wystrzegać się wszelkich sformułowań, żartów i komplementów o podtekście seksualnym. W przypadku konieczności podjęcia z małoletnimi rozmowy na tematy związane z płciowością, należy to czynić z ostrożnością, delikatnością i roztropnością.

13. Małoletnim przysługuje prawo do intymności. W szczególny sposób prawo to powinno być respektowane w takich przestrzeniach, jak miejsca noclegowe, łazienki i toalety, przebieralnie lub inne tego typu miejsca. W tych miejscach surowo zakazane jest wykonywanie zdjęć lub filmowanie małoletnich.

14. Rozpowszechnianie wizerunku małoletniego wymaga uprzedniej zgody rodziców (opiekunów prawnych). Zezwolenia nie wymaga rozpowszechnianie wizerunku małoletniego, kiedy stanowi on jedynie szczegół całości takiej jak zgromadzenie, krajobraz, czy publiczna impreza.

15. Dla utrzymywania kontaktów z małoletnim, również za pomocą telefonu i internetowych sieci społecznościowych (*social network*), konieczna jest uprzednia zgoda rodziców (opiekunów prawnych).

16. Opiekunowie powinni zachować powściągliwość w ubiorze.

Sytuacje szczególne

17. Zabrania się przyjmowania małoletnich, zwłaszcza indywidualnie, w swoim prywatnym mieszkaniu lub przebywania z nimi w miejscach odizolowanych. Nie dotyczy to osób spokrewnionych. Jeśli dobro małoletniego wymaga indywidualnego spotkania, należy zadbać o transparentność. Indywidualnych spotkań z małoletnimi nie wolno w nieroztropny sposób mnożyć i przedłużać. Pora oraz liczba spotkań indywidualnych z małoletnimi powinna zostać podana do wiadomości rodziców (opiekunów prawnych); wyjątkiem jest sytuacja, w której podanie takiej informacji zagroziłoby dobru małoletniego.

18. W sytuacjach wyjątkowych, kiedy istnieje pilna potrzeba wysłuchania spowiedzi małoletniego poza kościołem, kaplicą lub konfesjonałem, gwarantując intymność sakramentu, należy zachować stosowną transparentność.

19. Opiekun nie może wyręczać małoletnich ani pomagać im w czynnościach natury osobistej (toaleta, mycie się, przebieranie itp.), o ile są oni w stanie wykonać te czynności samodzielnie. Jeżeli małoletni – ze względu na wiek albo własne ograniczenia – nie są w stanie wykonać tych czynności samodzielnie, pomocy powinny udzielać wyznaczone i odpowiednio przygotowane do tego osoby, najlepiej tej samej płci, uzgodnione wcześniej z rodzicami (opiekunami prawnymi). W nagłych wypadkach, gdy taki rodzaj pomocy jest potrzebny, rodzice (opiekunowie prawni) powinni zostać o tym powiadomieni tak szybko, jak to jest możliwe.

20. Należy zwrócić uwagę na zachowania małoletnich mogące wskazywać na ich problemy z aklimatyzacją w grupie, trudności w nawiązywaniu kontaktów z rówieśnikami. Zadaniem opiekunów jest podjęcie odpowiednich działań zmierzających do usunięcia lub przynajmniej zminimalizowania stopnia takich trudności.

21. Ewentualne niewłaściwe zachowania wśród małoletnich, zwłaszcza naruszające granice fizycznej i psychicznej intymności, nawet jeśli nie przybierają znamion czynów zabronionych przez prawo polskie, powinny spotkać się z natychmiastową właściwą reakcją.

22. Nie można bagatelizować sygnałów mogących wskazywać na: przejawy agresji; konflikty między podopiecznymi; pojawiające się wśród wychowanków zachowania seksualne nieadekwatne do ich wieku; wykorzystywanie przez rówieśników w sytuacji zagubienia i nieporadności słabiej przystosowanych do radzenia sobie w grupie. W takich przypadkach należy zawsze adekwatnie reagować.

23. Każda zauważona nieprawidłowość w kontaktach dorosłych z małoletnimi lub małoletnich między sobą powinna spotkać się z natychmiastową reakcją opiekunów. Obowiązkiem opiekunów w takich sytuacjach jest: zapewnienie bezpieczeństwa małoletnim; zgłoszenie – jeśli przypadek tego wymaga – odpowiednim osobom lub służbom w celu wyjaśnienia zaistniałej sytuacji; zatroszczenie się, aby tego typu zachowania nie powtarzały się w przyszłości. O tych nieprawidłowościach powinni zostać niezwłocznie poinformowani rodzice (opiekunowie prawni), chyba że dobro małoletniego nakazuje inaczej.

Troska o wychowanków z niepełnosprawnością lub specjalnymi potrzebami wychowawczymi

24. Małoletni z niepełnosprawnością oraz ze specjalnymi potrzebami wychowawczymi wymagają większej troski niż pozostali. Należy traktować ich ze szczególną wrażliwością oraz szacunkiem.

25. Małoletnim z niepełnosprawnością należy pomagać w takim zakresie, w jakim potrzebują tej pomocy. Nie należy ich wyręczać w czynnościach osobistych. Jeśli zachodzi potrzeba takiej pomocy, to powinny czynić to osoby do tego wyznaczone za zgodą rodziców (opiekunów prawnych) i odpowiednio przygotowane. Przy udzielaniu takiej pomocy należy kierować się szczególnym szacunkiem i dyskrecją.

26. Małoletni z niepełnosprawnością oraz ze specjalnymi potrzebami wychowawczymi mogą łatwiej niż inni podlegać wykluczeniu w grupie rówieśniczej. Mogą też mieć trudności w wyrażaniu swoich uczuć i potrzeb, dlatego wymaga to od opiekunów większej uwagi oraz adekwatnej reakcji.

Zasady obowiązujące w czasie wyjazdów

27. Organizując wszelkiego typu wyjazdy wypoczynkowe dla małoletnich należy uwzględnić wymogi stawiane przez prawo państwowe.

28. Wszystkie wycieczki, wyjazdy, turnusy wakacyjne i zimowe powinny być starannie zaplanowane i dokumentowane, ze szczególnym uwzględnieniem kwestii ubezpieczenia, transportu, zakwaterowania, planu dnia oraz bezpieczeństwa. Należy zadbać o stosowne ubezpieczenia, zgodnie z wymogami prawa polskiego albo krajów, w których będą przebywać wychowankowie i ich opiekunowie.

29. Na każdy wyjazd z małoletnimi, po uprzednim zapoznaniu rodziców (opiekunów prawnych) z programem wyjazdu, jego zasadami i regulaminem, organizator zobowiązany jest uzyskać ich pisemną zgodę. Rodzice (opiekunowie prawni) powinni zostać poinformowani o numerze telefonu, pod którym będą mogli uzyskać informacje o dziecku podczas takiego wyjazdu.

30. Podczas wyjazdów powinno się w miarę możliwości zadbać o odpowiednią proporcję mężczyzn i kobiet w gronie wychowawców, stosownie do liczby chłopców i dziewcząt w grupie.

31. Na początku wycieczki wychowawcy mają obowiązek zapoznać uczestników z panującymi zasadami i regulaminem oraz odnotować ten fakt w dokumentacji.

32. Należy zwracać uwagę, aby czas przeznaczony na odpoczynek nocny był zaplanowany w sposób zgodny z normami bezpieczeństwa. Szczególną uwagę należy poświęcić zaplanowaniu miejsc noclegowych. Sypialnie dziewcząt i chłopców powinny być odseparowane i nadzorowane przez personel tej samej płci, co przebywający w nich wychowankowie.

33. Opiekunowie nie powinni nocować w tym samym pomieszczeniu, co małoletni. W sytuacji szczególnej, wymagającej od opiekuna pozostania w nocy w sypialni z wychowankami, powinien on o tym powiadomić przełożonego lub kierownika wycieczki, oraz, jeśli to możliwe, rodzica (opiekuna prawnego) wychowanka. Niedopuszczalne jednak jest spanie opiekuna i wychowanka na tym samym pościeliu.

34. Opiekunowie powinni na bieżąco przekazywać organizatorowi informacje na temat zdarzeń, które mogą stanowić zagrożenie dla ich uczestników, wynikłych w trakcie przeprowadzanych wyjazdów i spotkań, oraz sygnalizować potrzebę podjęcia interwencji ze strony organizatorów w przypadku dostrzeżonych problemów.

Zasady korzystania z Internetu

35. Parafie, wspólnoty i inne instytucje diecezji świdnickiej, które dają możliwość małoletnim dostępu do Internetu, są zobowiązane podejmować działania zabezpieczające dostęp do treści, które mogą stanowić zagrożenie dla ich prawidłowego rozwoju. W szczególności należy zainstalować i aktualizować oprogramowania zabezpieczające (oprogramowanie filtrujące treści internetowe; oprogramowanie monitorujące korzystanie z Internetu; oprogramowanie antywirusowe; oprogramowanie antyspamowe; *firewall*). Nie dotyczy to sytuacji, w których małoletni korzystają z Internetu poprzez własne urządzenia umożliwiające bezpośredni dostęp do sieci.

36. Każdemu podopiecznemu należy przydzielić indywidualny login i hasło umożliwiające korzystanie z Internetu na terenie parafii czy innej placówki. Należy go poinformować o konieczności zachowania loginu i hasła w tajemnicy. Dostęp wychowanka do Internetu jest możliwy wyłącznie poprzez serwer instytucji po podaniu indywidualnego loginu i hasła, jeśli takie zostały przydzielone.

37. Upoważnieni do nadzoru mają obowiązek uprzedniego poinformowania małoletnich o zasadach bezpiecznego korzystania z Internetu, obowiązującym regulaminie jego użytkowania oraz powinni czuwać nad ich przestrzeganiem. Takie zasady oraz regulamin powinny zostać umieszczone przy wszystkich stanowiskach komputerowych.

38. Niezależnie od wieku czy statusu danego internauty niedozwolone jest korzystanie na terenie danej placówki z treści internetowych sprzecznych z zasadami etyki i moralności chrześcijańskiej.

39. Podopieczni nie powinni bez kontroli korzystać z ogólnodostępnych, a tym bardziej prywatnych komputerów ich opiekunów, a jeśli to czynią, to należy kontrolować, czy podejmowane czynności i przeglądane treści nie są dla którejś ze stron niebezpieczne lub niezgodne z prawem.

40. Okresowo należy sprawdzać czy na komputerach z dostępem do Internetu nie znajdują się niebezpieczne treści. W przypadku znalezienia takich treści należy ustalić, kto korzystał z komputera w czasie ich wprowadzenia oraz podjąć stosowne działania.

41. W przypadku korzystania przez małoletniego ze szkodliwych treści przy użytkowaniu Internetu, przygotowana do tego i upoważniona osoba powinna przeprowadzić z podopiecznym rozmowę na temat bezpieczeństwa w Internecie, oraz, jeśli okazuje się to konieczne, podjąć inne działania służące dobru małoletniego.

42. W przypadku uzyskania informacji, że podopieczny, korzystając z Internetu, doświadcza jakiegokolwiek krzywdy, należy podjąć wszelkie możliwe działania zgodne z jego dobrem.

Zasady postępowania w razie uzyskania wiadomości o potencjalnym przypadku wykorzystania seksualnego

43. Każdy, kto jest zaangażowany w dzieła diecezjalne i parafialne dla sprawowania pieczy nad małoletnimi, będąc w posiadaniu informacji o podejrzeniu, zarzutach lub fakcie przemocy lub wykorzystania seksualnego wobec osoby małoletniej zobowiązany jest do ich poważnego potraktowania oraz skrupulatnego zastosowania się do procedur przewidzianych w prawie kanonicznym i prawie polskim, współpracując z właściwymi organami w zakresie ich kompetencji. Określone poniżej zasady w żaden sposób nie zwalniają ani nie modyfikują obowiązków wynikających z przepisów prawa polskiego, w szczególności dotyczących obowiązku zawiadomienia państwowych organów ścigania w przypadkach określonych przez prawo polskie.

44. Poza wypadkami objętymi tajemnicą sakramentalną, osoby duchowne, konsekrowane i świeckie, które podejmują posługę wśród małoletnich na sposób stały lub czasowy, po uzyskaniu wiadomości o małoletnim, ofierze wykorzystania seksualnego, zobowiązane są do poinformowania o tym fakcie biskupa świdnickiego, bezpośrednio lub za pośrednictwem jego delegata ds. ochrony dzieci i młodzieży, tak aby jak najszybciej zabezpieczono dobro małoletnich oraz podjęte zostały stosowne kroki prawne.

45. Osobą wyznaczoną do przyjmowania takich zgłoszeń w diecezji świdnickiej jest delegat biskupa świdnickiego ds. ochrony dzieci i młodzieży. Nazwisko i imię oraz aktualne dane kontaktowe delegata znajdują się na oficjalnej stronie internetowej diecezji świdnickiej: www.diecezja.swidnica.pl w zakładce „Ochrona dzieci i młodzieży”. Małoletni, ich rodzice (opiekunowie prawni) oraz wszystkie osoby zaangażowane w dzieła diecezjalne i parafialne dla sprawowania pieczy nad małoletnimi powinni zostać poinformowani o powołanym w diecezji świdnickiej delegacie, jego zadaniach oraz sposobie zgłaszania podejrzeń lub zarzutów o wykorzystaniu seksualnym małoletnich.

46. Osoby, które będą utrzymywać, że są ofiarą wykorzystania seksualnego w strukturach kościelnych, wraz ze swoimi rodzinami, mają prawo być przyjęci, wysłuchani i uzyskać odpowiednie wsparcie. Biskup świdnicki, osobiście lub za pośrednictwem delegata, wysłucha ich, zadba o udzielenie im stosownej pomocy duchowej, medycznej, terapeutycznej, psychologicznej oraz prawnej, w zależności od konkretnego przypadku. Biskup świdnicki podejmie w takim przypadku dalsze kroki, zgodnie z *Wytycznymi Konferencji Episkopatu Polski dotyczącymi wstępnego dochodzenia kanonicznego w przypadku oskarżeń duchownych o czyny przeciwko szóstemu przykazaniu Dekalogu z osobą niepełnoletnią poniżej osiemnastego roku życia* (Aneks).

47. Ofiary wykorzystania seksualnego powinny być traktowane z godnością i szacunkiem oraz otrzymać potrzebne wsparcie przy zgłaszaniu własnej krzywdy odpowiednim organom kościelnym i państwowym.

48. Surowo zabronione jest szkoderie, represje lub dyskryminacja osób zgłaszających się z powodu złożenia oskarżenia o wykorzystanie seksualne wobec osoby małoletniej lub sformułowania takich podejrzeń.

49. Szczególną uwagę należy zwrócić na ochronę wizerunku i sferę prywatną składających zawiadomienie, jak również na poufność ich danych osobowych.

50. Osobie składającej zawiadomienie nie można narzucać obowiązku milczenia.

51. Posiadający informację o podejrzeńiu, zarzutach lub o fakcie przemocy, czy wykorzystania wobec osoby małoletniej, nie może sam podejmować działań służących wyjaśnieniom podejrzeń, zarzutów lub zgłaszanych faktów.

52. W parafiach, wspólnotach i innych instytucjach diecezji świdnickiej podejmujących posługę względem małoletnich powinna zostać wyznaczona osoba godna zaufania, odpowiednio wprowadzona w problematykę możliwych zagrożeń i prewencji, do której można kierować zgłoszenia o przemocy, wykorzystaniu osoby małoletniej lub o prawdopodobieństwie zachoderia tych zdarzeń, która ułatwi zgłoszenie sprawy odpowiednim władzom. Osoba ta powinna zostać przedstawiona małoletnim i ich rodzicom (opiekunom prawnym) oraz wszystkim zaangażowanym w pracę duszpasterską i wychowawczą z małoletnimi w danej instytucji.

Powyższe normy przeznaczone są do stosowania we wszystkich parafiach, wspólnotach i instytucjach diecezji świdnickiej, zarówno przez osoby duchowne, konsekrowane jak i świeckie, które podejmują posługę wśród małoletnich na sposób stały lub czasowy.

Nieprzestrzeganie powyższych norm traktowane będzie jako poważne naruszenie obowiązków służbowych, zgodnie ze statusem osoby posługującej oraz powierzoną jej odpowiedzialnością, z wszystkimi konsekwencjami określonymi przez prawo kanoniczne i państwowe.

O powyższych normach powinni zostać powiadomieni rodzice (opiekunowie prawni) małoletnich oraz, na ile to możliwe sami małoletni, uwzględniając ich wiek, stopień rozwoju oraz ewentualną niepełnosprawność.

Każda placówka edukacyjna i opiekuńczo-wychowawcza na terenie diecezji świdnickiej, która w ramach swojej działalności statutowej podejmuje opiekę nad małoletnimi, jeśli tego wymaga specyfika danego ośrodka, winna opracować własny kodeks zachowań i procedur, który będzie koniecznym uszczegółowieniem powyższych norm.

Wszystkie osoby zaangażowane w dzieła diecezjalne i parafialne dla sprawowania pieczy nad małoletnimi zobowiązane są do uczestniczenia w szkoleniach prewencyjnych, w formie określonej przez biskupa świdnickiego, aby małoletni oraz osoby bezradne, którzy będą powierzeni ich trosce, zostali otoczeni większą troską i byli chronieni przed każdym złem, również poza środowiskami kościelnymi.

**Deklaracja respektowania
„Norm ochrony małoletnich oraz osób bezradnych w diecezji świdnickiej”**

Ja, ,
(imię i nazwisko)

inkardynowany do diecezji świdnickiej /
zaangażowany/a w działalność duszpastersko-katechetyczną w

..... /
(nazwa instytucji/parafii)

pełniący/a obowiązki podczas
(funkcja) (rodzaj dzieła)

organizowanego przez /
(nazwa instytucji/parafii)

przygotowujący/a się do pracy z małoletnimi w

..... *,
(nazwa instytucji/parafii)

oświadczam, że:

zapoznałem/am się z dokumentem „Normy ochrony małoletnich oraz osób bezradnych w diecezji świdnickiej”, rozumiem jego treść i wynikające z niego obowiązki, opisane procedury i grożące mi konsekwencje prawne.

Przyjmuję do wiadomości, że nieprzestrzeganie przeze mnie powyższych norm traktowane będzie jako poważne naruszenie podstawowych obowiązków związanych z moim statusem i powierzoną odpowiedzialnością, z wszystkimi wynikającymi stąd konsekwencjami określonymi przez prawo kanoniczne i państwowe, co potwierdzam własnoręcznym podpisem.

Miejscowość, data:

.....
(własnoręczny podpis)

* właściwe podkreślić lub doprecyzować

W przypadku duchownych diecezji świdnickiej, jak również osób duchownych i konsekrowanych podejmujących na sposób stały posługę wśród małoletnich w diecezji świdnickiej, powyższa deklaracja powinna zostać złożona w Świdnickiej Kurii Biskupiej; w przypadku katechetów świeckich i katechetów będących osobami konsekrowanymi w Wydziale Katechetycznym Świdnickiej Kurii Biskupiej; w przypadku alumnów przygotowujących się do kapłaństwa w rektoracie Wyższego Seminarium Duchownego Diecezji Świdnickiej. Pozostałe osoby (m.in. rekolekcjoniści, wolontariusze, animatorzy, trenerzy, praktykanci, stażyści, itp.) powinny złożyć taką deklarację w miejscu pełnienia posługi (parafia, Caritas, placówka wychowawcza, szkoła katolicka, stowarzyszenie lub fundacja itp.). Deklaracja powinna zostać włączona w akta personalne osoby, której dotyczą (ew. do dokumentacji związanej z prowadzonym dziełem, wyjazdem lub spotkaniem itp.) oraz być przetwarzana zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa kościelnego i świeckiego.

ŹRÓDŁA

FRANCISZEK, m.p. *Vos estis lux mundi*, z dnia 7 maja 2019 roku.

FRANCISZEK, *Linee guida per la protezione dei minori e delle persone vulnerabili*, z dnia 26 marca 2019 roku.

KONGREGACJA NAUKI WIARY, *Normae de gravioribus delictis*, z dnia 21 maja 2010 roku.

KONFERENCJA EPISKOPATU POLSKI, *Wytyczne dotyczące wstępnego dochodzenia kanonicznego w przypadku oskarżeń duchownych o czyny przeciwko szóstemu przykazaniu Dekalogu z osobą niepełnoletnią poniżej osiemnastego roku życia*, z dnia 8 października 2014 roku z późn. zm.

KONFERENCJA EPISKOPATU POLSKI, *Prewencja nadużyć seksualnych wobec dzieci i młodzieży i osób niepełnosprawnych w pracy duszpasterskiej i wychowawczej Kościoła w Polsce*, z dnia 10-11 czerwca 2014.

Ustawa z dnia 11 września 2015 roku o zmianie ustawy i systemie oświaty oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym.

Ustawa z dnia 13 maja 2016 roku o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym.

Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 30 marca 2016 roku w sprawie wypoczynku dzieci i młodzieży.

Wytyczne dotyczące ochrony dzieci i młodzieży w archidiecezji gnieźnieńskiej, z dnia 9 kwietnia 2019 roku.

ANEKS

KONFERENCJA EPISKOPATU POLSKI

Wytyczne

dotyczące wstępnego dochodzenia kanonicznego w przypadku oskarżeń duchownych o czyny przeciwko szóstemu przykazaniu Dekalogu z osobą niepełnoletnią poniżej osiemnastego roku życia

Kościół jako wspólnota wiernych troszczy się o zbawienie każdego człowieka i dobro wspólne społeczności, wśród której realizuje swoją misję. Ze względu na Chrystusa jest wrażliwy na wszystko, co służy prawdziwemu dobru człowieka i nie jest obojętny na to, co mu zagraża (por. Jan Paweł II, Encyklika „Redemptor hominis”, nr 13).

Zadaniem wszystkich, którzy pełnią posługę we wspólnotach Kościoła, w sposób szczególnie biskupów, prezbiterów, diakonów oraz ich współpracowników i współpracowniczek jest pomagać ludziom, którym służą, by w swoim codziennym życiu znaleźli Boga. Podstawową zasadą tej posługi jest poszanowanie godności każdej osoby na wzór Chrystusa Pana. Szczególnym wymogiem tej zasady jest uznanie i respektowanie prawa wszystkich dzieci oraz młodzieży do tego, by były otoczone troską i szacunkiem oraz wzrastały w środowisku bezpiecznym, wolnym od wykorzystania, manipulacji i przemocy. Każde dziecko, przyjęte z wdzięcznością przez wspólnotę Kościoła jako dar od Boga, jest podmiotem tego niezbywalnego prawa zakorzenionego głęboko w nauczaniu Jezusa. Zobowiązuje to do nieskazitelnie bezinteresownej służby na rzecz duchowego, fizycznego i emocjonalnego rozwoju dzieci i młodzieży oraz wyklucza, aby ktokolwiek z posługujących w Kościele w jakikolwiek sposób naruszał fizyczną lub psychiczną integralność dzieci i młodzieży. Równocześnie zobowiązuje do zaangażowania na rzecz przejrzystości w wyjaśnianiu wszelkich podejrzeń o niewłaściwe zachowania oraz do zapewnienia, że osoby winne naruszeń praw dzieci i młodzieży, niezależnie od pełnionej funkcji lub urzędu, zostaną pociągnięte do odpowiedzialności zgodnie z obowiązującymi normami ustanowionymi przez kompetentną władzę kościelną przy poszanowaniu prawa obowiązującego w Polsce.

Wśród ważnych zadań, które mają na celu zabezpieczenie dobra wspólnego wiernych, w szczególności zaś ochronę dzieci i młodzieży, znajduje się przyjęcie właściwej postawy wobec przypadków nadużyć seksualnych popełnionych przez duchownych wobec osób małoletnich. W nauczaniu Kościoła, w jego praktyce duszpasterskiej i wychowawczej oraz w jego rozstrzygnięciach dyscyplinarnych, bezpieczeństwo dzieci i młodzieży jest jego szczególną troską oraz integralną częścią dobra wspólnego. Kościół pragnie być przykładem stosowania najlepszych praktyk zarówno w ochronie dzieci i młodzieży jak i w odpowiedzi na krzywdy wyrządzone przez duchownych. Jedyną możliwą reakcją Kościoła na bolesne zjawisko wykorzystania seksualnego osób małoletnich jest rzetelne poszukiwanie prawdy i sprawiedliwości oraz trwanie na ich gruncie. Nadużycia seksualne Kościół uznaje za ciężkie grzechy, domagające się jednoznacznych reakcji także o charakterze dyscyplinarnym wobec osób, którym udowodniono popełnienie takich czynów, podjęcia uzdrawiającego dzieła pokuty, zarówno przez sprawcę, jak i całą wspólnotę Kościoła, naprawienia wyrządzonych krzywd wobec ofiary i wspólnoty oraz dołożenia wszelkich starań, aby podobne sytuacje nie miały miejsca w przyszłości.

Oskarżenia duchownych o czyny przeciwko szóstemu przykazaniu z osobą małoletnią poniżej osiemnastego roku życia mogą również otwierać łatwe pole do nadużyć, z uwagi na wyjątkowe trudności, zarówno w dowodzeniu winy, jak i w wykazaniu niewinności. Kontekstem koniecznym do uwzględnienia w tych sprawach jest ponadto łatwość

medialnego wykorzystywania takich faktów, niezależnie od ich udowodnienia lub nie, do podważania autorytetu Kościoła. Powyższe okoliczności sprawiają, że sami duchowni powinni mieć świadomość wyjątkowości każdej z tych sytuacji. Nie może to jednak powodować jakiegokolwiek chęci ukrywania bądź tuszowania takich faktów. Chodzi tu bowiem o czyn zakazany w porządku moralnym, naruszający nadto porządek dyscyplinarny Kościoła, a także stanowiący przestępstwo w prawie polskim.

W porządku prawnym Kościoła rozstrzyganie w sprawach przestępstw seksualnych popełnionych przez duchownych wobec osób niepełnoletnich jest zastrzeżone dla Kongregacji Nauki Wiary (Motu Proprio „Sacramentorum sanctitatis tutela” z 21 maja 2010 r., art. 6 § 1). Do najcięższych przestępstw tego rodzaju prawo Kościoła zalicza:

1° przestępstwo przeciw szóstemu przykazaniu Dekalogu, popełnione przez duchownego z niepełnoletnim poniżej osiemnastego roku życia (z niepełnoletnim zrównana jest osoba, która trwale jest niezdolna posługiwać się rozumem);

2° nabywanie albo przechowywanie, lub upowszechnianie w celach satysfakcji seksualnej obrazów pornograficznych, przedstawiających małoletnich poniżej czternastego roku życia, przez duchownego – w jakikolwiek sposób i za pomocą jakiegokolwiek urzędzenia.

Z zastrzeżeniem prawa Kongregacji Nauki Wiary do uchylecia przedawnienia w indywidualnych przypadkach, przestępstwo przeciwko szóstemu przykazaniu, popełnione przez duchownego z osobą niepełnoletnią poniżej osiemnastego roku życia, ulega przedawnieniu po upływie dwudziestu lat od dnia, w którym niepełnoletni ukończył osiemnasty rok życia.

Ponadto kan. 1395 Kodeksu Prawa Kanonicznego przewiduje sankcje karne dla duchownych także za inne czyny popełnione w sferze seksualności, nie podlegające specjalnym regulacjom.

Natomiast w rozumieniu prawa polskiego przestępstwo stanowi m.in. obcowanie seksualne z osobą małoletnią poniżej lat piętnastu (art. 200 § 1 kk), udostępnianie treści pornograficznych małoletniemu poniżej lat piętnastu (art. 200 § 3–5 kk), zgwałcenie osoby poniżej lat piętnastu (art. 197 § 3 ust. 2 kk), wykorzystanie seksualne osoby upośledzonej umysłowo (art. 198 kk), wytwarzanie, rozpowszechnianie i posiadanie treści pornograficznych z udziałem małoletniego poniżej lat piętnastu (art. 202 § 3-4c kk), nawiązywanie przy pomocy sieci teleinformatycznych kontaktu z małoletnim poniżej lat piętnastu w celu wykorzystania seksualnego (art. 200a kk), a także nadużycie stosunku zależności lub zaufania wobec małoletniego albo w zamian za udzielenie lub obietnicę korzyści majątkowej lub osobistej wobec małoletniego w celu wykorzystania seksualnego (art. 199 kk). Przestępstwa tego typu ścigane są na wniosek osoby pokrzywdzonej bądź z urzędu i ulegają przedawnieniu nie wcześniej niż po ukończeniu przez ofiarę 30 roku życia.

Na podstawie art. 240 kk, każdy mając wiarygodną wiadomość o usiłowaniu lub dokonaniu czynu zabronionego, określonego w art. 197 § 3 lub 4 kk, art. 198 kk, art. 200 kk ma obowiązek zawiadomienia organów ścigania. Niewypełnienie takiego obowiązku jest zagrożone karą pozbawienia wolności do lat trzech.

Zgodnie z art. 16 Motu Proprio „Sacramentorum sanctitatis tutela”, do zadań ordynariusza (kan. 1717 KPK) lub hierarchy (kan. 1468 KKKW) należy przeprowadzenie wstępnego dochodzenia kanonicznego, którego celem jest potwierdzenie prawdopodobieństwa zaistnienia przestępstwa, czyli zasadności oskarżenia, a w przypadku uzyskania takiego potwierdzenia przekazanie dokumentacji Stolicy Apostolskiej.

W celu przyścia z pomocą osobom, mającym prowadzić wstępne dochodzenie kanoniczne, Konferencja Episkopatu Polski wydała 20 czerwca 2009 roku Wytyczne, które – po uwzględnieniu doświadczeń Kościoła powszechnego z ostatnich kilku lat, a szczególnie

Wytycznych Prefekta Kongregacji Nauki Wiary z dnia 16 maja 2011 roku – niniejszym dokumentem zostają na nowo ogłoszone jako obowiązujące w Kościele katolickim w Polsce.

1. Celem wstępnego dochodzenia kanonicznego jest zbadanie faktów i okoliczności oraz poczytalności domniemanego sprawcy czynu przeciwko szóstemu przykazaniu wobec osób niepełnoletnich poniżej osiemnastego roku życia, a także poznanie i formalne opisanie prawdy, przygotowanie właściwej dokumentacji oraz uniemożliwienie ewentualnej kontynuacji przestępstwa (jeżeli zostałyby uprawdopodobnione) i ułatwienie naprawienia zła.
2. Kompetentnym do przyjęcia i prowadzenia sprawy jest właściwy przełożony kościelny, który – zapoznawszy się osobiście ze sprawą – powinien powierzyć jej prowadzenie odpowiedniemu kapłanowi lub powołanej przez siebie komisji. Osoba oskarżająca może zgłosić się zarówno do przełożonego osoby oskarżanej, jak i – jeśli zachodzi ku temu odpowiednia racja (np. odległość) – do biskupa diecezjalnego swego miejsca zamieszkania. W takiej sytuacji biskup diecezjalny miejsca zamieszkania podejmie stałą współpracę z przełożonym osoby oskarżanej, którego kompetencje pozostają nienaruszone.
- 2a. W każdej diecezji i w każdej prowincji kleryckiego instytutu życia konsekrowanego na prawie papieskim lub kleryckiego stowarzyszenia życia apostolskiego na prawie papieskim w Polsce należy ustanowić delegata ds. ochrony dzieci i młodzieży, odpowiedzialnego za przyjmowanie zgłoszeń o wykorzystaniu seksualnym małoletnich przez duchownego oraz zobowiązanego do wskazania możliwości pomocy psychologicznej, prawnej i duszpasterskiej. Dane kontaktowe delegata (imię i nazwisko, bezpośredni telefon, adres poczty elektronicznej, adres umożliwiający bezpośrednie spotkanie) mają być podane na stronie internetowej diecezji lub prowincji w sposób łatwo dostępny dla każdego zainteresowanego. Otrzymałą informację delegat przekazuje właściwemu przełożonemu kościelnemu, który podejmuje dalsze działania zgodnie z przepisami prawa.
- 2b. Delegat przyjmuje także – w celu przekazania do właściwej władzy kościelnej – zgłoszenia dotyczące innych przestępstw wymienionych w Liście apostolskim motu proprio *Vos estis lux mundi* z dnia 7 maja 2019 r., a więc o:
 - wykorzystaniu seksualnym małoletnich przez niemającego święceń członka instytutu życia konsekrowanego czy stowarzyszenia życia apostolskiego lub przez duchownego, który należy do innej niż wymienione w punkcie 2a jednostki kościelnej;
 - zmuszaniu kogoś, przez osobę duchowną lub zakonną, przy zastosowaniu przemocy lub groźby czy też nadużycia władzy, do dokonywania lub poddawania się czynnościom seksualnym;
 - wytwarzaniu, prezentowaniu, przechowywaniu lub rozpowszechnianiu przez osoby duchowne lub zakonne pornografii dziecięcej;
 - rekrutowaniu lub nakłanianiu osoby małoletniej czy bezradnej, przez osobę duchowną lub zakonną, do udziału w prezentacjach pornograficznych.
- 2c. Zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia powyższych przestępstw w każdym przypadku można kierować bezpośrednio do właściwych ordynariuszy. W przypadku podejrzenia przestępstwa nadużycia władzy przez wyższych przełożonych kościelnych, o których mowa w art. 6 motu proprio *Vos estis lux mundi*, polegającego na działaniach lub zaniechaniach mających na celu zakłócanie lub uniknięcie dochodzeń świeckich lub kanonicznych, administracyjnych lub karnych, przeciwko duchownemu lub zakonnikowi w związku z wyżej wymienionymi przestępstwami, ewentualne zgłoszenia

należy kierować bezpośrednio do władzy określonej w art. 8 i 9 motu proprio lub do Stolicy Apostolskiej – wprost lub za pośrednictwem nuncjusza papieskiego.

3. Ofiarę seksualnego wykorzystania, jak i jej bliskich, należy otoczyć właściwą troską duszpasterską, zapewniając poczucie bezpieczeństwa, wolę życzliwego wysłuchania i przyjęcia prawdy, ułatwienie – jeśli jest taka potrzeba – uzyskania specjalistycznej pomocy duchowej i psychologicznej, w przekonaniu, że osoba ta, ujawniając swoje cierpienie, również pomaga Kościołowi w uzdrowieniu naruszonego ładu moralnego. Przełożony kościelny powinien okazywać gotowość udzielenia pomocy duchowej i psychologicznej, o czym mowa w Aneksie nr 1 do niniejszego dokumentu nt. pomocy ofiarom.
4. Osobie oskarżającej należy wyraźnie przypomnieć o jej obowiązku złożenia doniesienia do organów ścigania, zgodnie z wszystkimi przepisami prawa polskiego. Jeśli osoba oskarżająca tego jeszcze nie uczyniła, obowiązek ciąży także na przyjmującym zgłoszenie.
5. Pierwszą informację na temat zarzucanego duchownemu czynu należy dokładnie zweryfikować z zachowaniem tajności. Otrzymywane w tego rodzaju sprawie listy, także korespondencja elektroniczna, a szczególnie informacje telefoniczne itp., powinny stanowić jednak podstawę do zaproszenia osoby oskarżającej na bezpośrednią rozmowę, z uwzględnieniem, czy w danej sprawie toczy się postępowanie przed organami państwowymi. Szczegółowe zasady prowadzenia rozmów umieszczone są w Aneksie nr 2 do niniejszego dokumentu nt. procedury postępowania.
6. Na podstawie tak otrzymanej i zweryfikowanej informacji właściwy przełożony rozstrzyga, czy rozpocząć natychmiast wstępne dochodzenie kanoniczne. Jeśli decyduje o rozpoczęciu wstępnego dochodzenia kanonicznego zleca jego przeprowadzenie odpowiedniemu kapłanowi lub komisji (kan. 1717 KPK).
7. Jeśli ujawnione fakty dotyczyłyby bieżących wydarzeń i wydawały się prawdopodobne, ordynariusz ma prawo do nakazania tego, co jest postanowione w kan. 1722 Kodeksu Prawa Kanonicznego. Jeżeli natomiast ujawnione fakty dotyczyłyby niedalekiej przeszłości i wydawałyby się prawdopodobne, lecz obecnie nie ma bezpośredniego zagrożenia, przełożony rozstrzyga czy zastosować wobec duchownego środki zapobiegawcze czy odsunąć go od pracy z dziećmi i młodzieżą do czasu wyjaśnienia sprawy. Jeśli chodzi o oskarżenia o czyny sprzed wielu lat zasada ta powinna być stosowana z zachowaniem odpowiedniej słuszności. W przypadkach tych przełożony powinien zachęcić duchownego do wyrażenia uprzedniej, wyraźnej, świadomej i wolnej zgody na poddanie się specjalistycznej diagnozie, czy też, jeśli byłoby to konieczne, także terapii. Do czasu wyjaśnienia zarzutów duchowny nie może być dopuszczony do posługi ani nie może zostać przeniesiony do pracy w innej diecezji.
8. Gdyby oskarżenie zostało wniesione przeciwko zmarłemu duchownemu, nie należy wszczynać dochodzenia kanonicznego, chyba że zasadnym wydałoby się wyjaśnienie sprawy dla dobra Kościoła. Osobę wnoszącą oskarżenie należy powiadomić o tych okolicznościach.
9. Oskarżony duchowny aż do momentu udowodnienia mu winy korzysta z domniemania niewinności. W żadnym wypadku nie może być pozbawiony prawa do obrony. Należy mu również ułatwić uzyskanie pomocy psychologicznej i prawnej. Gdyby podejrzenia nie zostały potwierdzone, powinno się uczynić wszystko, aby zostało przywrócone jego dobre imię, które ucierpiało na skutek bezpodstawnego oskarżenia.
10. Zwyczajnym sposobem działania w trakcie wstępnego dochodzenia kanonicznego jest gromadzenie informacji poprzez przesłuchania, zebranie dokumentów, w tym

opinii lekarskich i psychologicznych, itp., o czym szczegółowo mówi Aneks nr 2 do niniejszego dokumentu.

11. Po stwierdzeniu wiarygodności oskarżenia właściwy przełożony przekazuje sprawę Kongregacji Nauki Wiary.
12. Za każdym razem, kiedy ordynariusz otrzymuje wiadomość, przynajmniej prawdopodobną, o przestępstwie, przeprowadza dochodzenie wstępne, a następnie, powiadamia o tym Kongregację Nauki Wiary. Kongregacja, jeśli nie zastrzega sobie sprawy z powodu szczególnych okoliczności, poleca ordynariuszowi dalsze postępowanie. Kompetentny przełożony jest zobowiązany poinformować Kongregację także, jeśli z przeprowadzonego dochodzenia wynikałoby, że w oskarżeniu nie istnieje „fumus delicti”. Jeżeli oskarżenia nie znalazły potwierdzenia we wstępnym dochodzeniu kanonicznym, i zostało to potwierdzone przez Kongregację, należy fakt ten stwierdzić na piśmie i zamknąć sprawę, akta natomiast złożyć w tajnym archiwum kurii (kan. 1719 KPK).
13. Wstępne dochodzenie kanoniczne jednoznacznie odróżnia się od postępowania prowadzonego według prawa polskiego. W przypadku gdy toczy się postępowanie prowadzone przez organy państwowe, wstępne dochodzenie kanoniczne winno być prowadzone w zakresie, w jakim to będzie możliwe z uwagi na ograniczenia prawne, wynikające z postępowania organów państwowych.
14. Odpowiedzialność karną oraz cywilną za tego rodzaju przestępstwa ponosi sprawca jako osoba fizyczna.
15. Przełożony kościelny ma obowiązek zapoznania się z rozstrzygnięciami organów państwowych i uwzględnić je w swoich decyzjach.
16. Wszelka dokumentacja wstępnego dochodzenia kanonicznego z zasady przeznaczona jedynie do wewnętrznego użytku Kościoła. Przełożony winien jednak rozważyć, czy dokumentacja ta stanowi podstawę do złożenia odrębnego doniesienia do właściwych organów państwowych, zgodnie z prawem polskim, o ile z treści zgłoszenia nie wynika, że doszło do popełnienia czynu zabronionego opisanego w innych przepisach niż art. 197 § 3 lub 4 kk, art. 198 kk, art. 200 kk, a zawartych w rozdziale XXV tegoż Kodeksu.
17. Mając na uwadze przepisy prawa polskiego, dotyczące złożenia zawiadomienia o przestępstwie organom ścigania, jego treścią nie mogą być w żadnym wypadku wiadomości uzyskane z sakramentalnego forum wewnętrznego (tajemnica spowiedzi). Analogicznie należy traktować wiedzę uzyskaną w ramach kierownictwa duchowego.
18. W sposób analogiczny, *mutatis mutandis*, należy postępować w przypadkach nadużyć przeciwko szóstemu przykazaniu z osobą niepełnoletnią poniżej osiemnastego roku życia popełnionych przez osoby konsekrowane lub innych świeckich, działających w strukturach Kościoła.
19. W celu zapobiegania nadużyciom, o których mówi ten dokument, należy zadbać o właściwą formację duchownych i kandydatów do stanu duchownego, o czym szerzej mówi Aneks nr 3 do niniejszego dokumentu nt. zasad formacji i profilaktyki tych osób.

Powyższy tekst, przyjęty na mocy uchwały nr 13/366/2014 Konferencji Episkopatu Polski z dnia 8 października 2014 r., znowelizowany na mocy uchwały nr 5/376/2017 Konferencji Episkopatu Polski z dnia 6 czerwca 2017 r., a następnie znowelizowany na mocy uchwały nr 14/384/2019 Konferencji Episkopatu Polski z dnia 8 października 2019 r.

Aneks nr 1. Pomoc ofiarom

Troska o ofiary nadużyć seksualnych to podstawowy akt sprawiedliwości ze strony wspólnoty Kościoła, odczuwającej ból i wstyd z powodu krzywdy wyrządzonej dzieciom i młodzieży.

Art. 1

Przełożony kościelny, którym jest odpowiednio biskup diecezjalny lub wyższy przełożony zakonny, w związku z uzyskaniem informacji o przypadku nadużycia seksualnego wobec niepełnoletniego, zobowiązany jest do:

- 1) udzielenia pomocy duchowej i psychologicznej ofierze nadużycia seksualnego, a w razie potrzeby także konsultacji prawnej;
- 2) podjęcia działań zmierzających do uniemożliwienia ewentualnej kontynuacji przestępstwa i zapewnienia ofierze poczucia bezpieczeństwa;
- 3) podjęcia działań mających na celu uzdrowienie zaufania i przywrócenie właściwego klimatu dla kontynuacji pracy duszpasterskiej we wspólnocie kościelnej, zranionej niegodnym postępowaniem osoby duchownej.

Art. 2

Duszpasterze winni być gotowi do podejmowania rozmów i spotkań z wiernymi, zwłaszcza w pierwszym okresie po ujawnieniu nadużycia seksualnego, jakie miało miejsce w ich wspólnotach. W sposób szczególny troską duszpasterską należy objąć dzieci i młodzież.

Art. 3

1. Przełożony kościelny realizuje obowiązek udzielenia pomocy duchowej i psychologicznej oraz konsultacji prawnej ofierze nadużycia seksualnego, działając przez osobę lub komisję, o której mowa w art. 5 ust. 1 Aneksu nr 2. Procedura postępowania.
2. Ofierze należy się informacja, że jej podstawowym prawem jest złożenie doniesienia do organów ścigania, o czym szczegółowo w art. 5 ust. 2 Aneksu nr 2. Procedura postępowania.
3. Postępowanie względem ofiary nadużycia seksualnego ze strony osób działających w imieniu przełożonego kościelnego powinno być zawsze inspirowane poczuciem sprawiedliwości oraz troską o dobro ofiary i o wspólnotę kościelną.

Art. 4

1. Pomoc ofierze nadużycia seksualnego i jej bliskim rozpoczyna się od przyjęcia zgłoszenia o popełnieniu przez duchownego czynu przeciwko szóstemu przykazaniu Dekalogu z osobą niepełnoletnią poniżej osiemnastego roku życia.
2. Osoba lub komisja, o której mowa w art. 5 ust. 1 Aneksu nr 2. Procedura postępowania, wskazana do przeprowadzenia rozmowy lub rozmów z osobą albo osobami zgłaszającymi nadużycie seksualne, ma zapewnić maksymalne poczucie bezpieczeństwa, okazać wolę życzliwego wysłuchania i przyjęcia prawdy oraz upewnić w przekonaniu, że osoby, ujawniając swoje cierpienie, pomagają też Kościołowi w przywróceniu naruszonego ładu moralnego.

Art. 5

1. Ofierze nadużycia seksualnego, którą jest osoba niepełnoletnia poniżej osiemnastego roku życia pomoc duchowa i psychologiczna powinna być udzielana w ścisłej współpracy z rodzicami (opiekunami prawnymi), a w przypadku ofiary poniżej 15 roku życia za wyraźną ich zgodą.

2. Ofiary nadużyć, zarówno małoletnie, jak i dorosłe, mają prawo do tego, by przy czynnościach wyjaśniających i procesowych towarzyszyła wybrana przez nich osoba zaufana.
3. Mają także prawo do informacji, jakie środki zapobiegawcze zostały podjęte w odniesieniu do osoby oskarżanej o nadużycia.

Art. 6

Pomoc duchowa i psychologiczna powinna obejmować także osoby z najbliższego otoczenia ofiary nadużycia seksualnego, w szczególności członków rodziny. Ich też należy poinformować, w jaki sposób mogą skorzystać z pomocy duchowej i psychologicznej.

Art. 7

Proponując pomoc psychologiczną, przełożony kościelny może sięgać do specjalistów także spoza struktur związanych z Kościołem katolickim.

Powyższy tekst został przyjęty podczas 366. Zebrania Plenarnego KEP, które odbyło się w Warszawie w dniach 7-8 października 2014 r.

Aneks nr 2.

Procedura postępowania

Wszelkie działania podejmowane przez przełożonego kościelnego, w związku z uzyskaniem informacji o przypadkach nadużycia seksualnego wobec osoby niepełnoletniej poniżej osiemnastego roku życia, mające na celu zabezpieczenie dobra wspólnego wiernych i dochodzenie do poznania prawdy – powinny odzwierciedlać kodeksową zasadę: *salus animarum suprema lex*.

Ofiarę nadużycia seksualnego należy otoczyć opieką, zgodnie z postanowieniami Aneksu nr 1. Pomoc ofierze.

Oskarżonemu o popełnienie czynu przeciwko szóstemu przykazaniu Dekalogu z osobą niepełnoletnią poniżej osiemnastego roku życia przysługuje fundamentalne prawo do obrony, z zachowaniem zasady domniemania niewinności, aż do czasu udowodnienia winy.

Art. 1

W przypadku, kiedy przełożony kościelny, którym jest odpowiednio biskup diecezjalny lub wyższy przełożony zakonny, otrzyma przynajmniej prawdopodobną wiadomość o popełnieniu przez duchownego czynu przeciwko szóstemu przykazaniu Dekalogu z osobą niepełnoletnią poniżej osiemnastego roku życia, zobowiązany jest do wszczęcia wstępnego dochodzenia kanonicznego.

Art. 1a

1. W przypadku gdy z treści zgłoszenia wynika możliwość popełnienia czynu zabronionego, opisanego w art. 197 § 3 lub 4 kk, art. 198 kk, art. 200 kk, a doniesienie można uznać za wiarygodne, przełożony kościelny zawiadamia za pośrednictwem wyznaczonego pełnomocnika właściwy organ powołany do ścigania przestępstw. Nie ma takiego obowiązku, jeśli przełożony kościelny posiada wiedzę, że organy ścigania zostały powiadomione o czynie zabronionym.
2. Pełnomocnik niezwłocznie dokonuje zawiadomienia organów ścigania w formie pisemnej, podając:
 - 1) dane domniemanego sprawcy;
 - 2) ogólny opis czynu zabronionego;

- 3) imię i nazwisko domniemanego pokrzywdzonego;
 - 4) dane osoby, od której uzyskano informacje.
3. Pełnomocnik winien uzyskać urzędowe potwierdzenie dokonania zawiadomienia.
 4. Jeżeli z treści lub charakteru zgłoszenia wynika w sposób ewidentny, że jest ono niewiarygodne, zawiadomienia organów ścigania należy dokonać niezwłocznie po tym, gdy ewentualnie podjęte wstępne dochodzenie kanoniczne potwierdziło prawdopodobieństwo popełnienia czynu zabronionego, o którym mowa w art. 197 § 3 lub 4 kk, art. 198 kk, art. 200 kk.

Art. 2

Czynności i działania podejmowane przez przełożonego kościelnego wobec podejrzanego duchownego mogą obejmować:

- 1) odsunięcie od obowiązków wynikających z powierzonych urzędów, posług lub zadań celem uniemożliwienia ewentualnej kontynuacji przestępstwa;
- 2) zapewnienie odpowiedniej opieki psychologiczno-terapeutycznej;
- 3) wskazanie miejsca przebywania i zapewnienie niezbędnych środków materialnych do życia.

Art. 3

Celem wstępnego dochodzenia kanonicznego jest:

- 1) zbadanie faktów i okoliczności;
- 2) sporządzenie dokumentacji.

Art. 4

Wstępne dochodzenie kanoniczne obejmuje:

- 1) przyjęcie zgłoszenia;
- 2) procedurę związaną z badaniem faktów, okoliczności i zbieraniem dowodów;
- 3) procedurę związaną z gromadzeniem dokumentacji.

Art. 5

1. Przełożony kościelny wskazuje odpowiednią osobę lub komisję uprawnioną do przyjęcia zgłoszenia.
2. Przyjmujący zgłoszenie, po życzliwym wysłuchaniu osoby skarżącej, zachowując postanowienia Aneksu nr 1. Pomoc ofierze, winien:
 - 1) zapytać osobę skarżącą, czy zawiadomiła organy ścigania o czynie zabronionym, o którym mowa w art. 197 § 3 i 4, 198 i 200 kk. Odpowiedź powinna być złożona w formie pisemnej i zawierać podpis osoby skarżącej. W przypadku odmowy złożenia podpisu, należy sporządzić notatkę służbową;
 - 2) poinformować osobę skarżącą, w przypadku gdy takie zgłoszenie nie zostało dokonane, o obowiązku złożenia zawiadomienia do organów ścigania; należy również poinformować osobę skarżącą, że władza kościelna dokona takiego zawiadomienia, o ile organy ścigania nie mają jeszcze wiedzy o czynie zabronionym;
 - 3) wyjaśnić, że postępowanie kanoniczne ma charakter wewnętrzkościelny.
3. Osoba składająca zgłoszenie, po uzyskaniu informacji, o których mowa w ust. 2, powinna sformułować zgłoszenie na piśmie. Jeżeli tego nie uczyni, podstawą do podjęcia dalszych czynności staje się protokół z odbytej rozmowy, podpisany w miarę możliwości przez wszystkich jej uczestników.
4. W przypadku, gdy zgłoszenie dotyczy osoby poniżej 15 roku życia, osoba pokrzywdzona może być przesłuchiwana tylko za zgodą rodziców i w obecności psychologa. Jeżeli zaś zgłoszenie odnosi się do osoby pomiędzy 15 a 18 rokiem życia, osoba pokrzywdzona powinna być przesłuchiwana w obecności psychologa.

5. Po rozmowie, o której w ust. 4, do podjęcia kolejnych czynności potrzebna jest opinia biegłego psychologa.
6. Skreślony.

Art. 6

W celu uzyskania niezbędnych informacji, dotyczących domniemanego przestępstwa, przełożony kościelny, działając poprzez osobę lub komisję, o których mowa w art. 5 ust. 1, powinien podjąć niezbędne czynności, zmierzające do zbadania okoliczności i zebrania dowodów. Mogą nimi być:

- 1) wezwanie duchownego i przesłuchanie go w siedzibie kurii;
- 2) przesłuchanie osób posiadających wiedzę na temat domniemanego przestępstwa;
- 3) przeprowadzenie wizji lokalnej.

Art. 7

1. W celu przeprowadzenia procedury kanonicznej niezbędne jest zgromadzenie i opracowanie następujących dokumentów:

- 1) sformułowanego na piśmie zgłoszenia lub protokołu, o którym mowa w art. 5 ust. 3;
- 2) protokołu odbytej rozmowy, o którym mowa w art. 5 ust. 4;
- 3) protokołu przeprowadzonej rozmowy z duchownym;
- 4) protokołu przeprowadzonej wizji lokalnej;
- 5) protokołów rozmów z osobami posiadającymi wiedzę na ten temat;
- 6) opinii biegłego;
- 7) wszelkich innych dokumentów, zarówno publicznych, jak i prywatnych, które wydają się przydatne do rozpoznania sprawy.

2. Dokumenty opracowane na okoliczność prowadzonej procedury kanonicznej należy przechowywać w archiwum tajnym kurii biskupiej.

Art. 8

1. Po zakończeniu wstępnego dochodzenia kanonicznego, w którego wyniku stwierdzono wiarygodność zgłoszenia, o którym mowa w art. 5 ust. 3, przełożony kościelny przekazuje sprawę do Kongregacji Nauki Wiary.

2. Po zakończeniu wstępnego dochodzenia kanonicznego, w którego wyniku nie stwierdzono wiarygodności zgłoszenia, o którym mowa w art. 5 ust. 3, przełożony kościelny zobowiązany jest przywrócić niesłusznie podejrzewanego duchownego w obowiązkach i czynnościach, w których został zawieszony i uczynić wszystko, aby przywrócić mu utracone dobre imię.

Art. 9

W przypadku zatrzymania lub podjęcia przez sąd decyzji o zastosowaniu wobec duchownego tymczasowego aresztowania lub innego środka zapobiegawczego, w związku z postawieniem zarzutu popełnienia czynu opisanego w rozdziale XXV Kodeksu karnego – przełożony kościelny powinien powiadomić o tym fakcie Sekretarza Generalnego Konferencji Episkopatu Polski.

Art. 10

We wszystkich przypadkach informacji dla mediów udziela wyłącznie rzecznik prasowy lub inna osoba wyznaczona przez przełożonego kościelnego.

Powyższy tekst, przyjęty na mocy uchwały nr 13/366/2014 Konferencji Episkopatu Polski z dnia 8 października 2014 r., został znowelizowany na mocy uchwały nr 5/376/2017 Konferencji Episkopatu Polski z dnia 6 czerwca 2017 r.

Aneks nr 3. Zasady formacji i profilaktyki

Fundamentem formacji do kapłaństwa lub życia zakonnego jest budowanie osobistej relacji z Bogiem. W formacji nie może zabraknąć właściwego traktowania i przeżywania sfery seksualnej oraz umiejętnego przygotowania do życia w czystości i celibacie. Niezbędna jest współpraca kandydata z kierownikiem duchowym, spowiednikiem i przełożonymi. Szczególnym zadaniem formatorów jest ukazywanie, przy pomocy różnorodnych form i środków, pozytywnego wymiaru sfery seksualnej, niezbędnego w dojrzałym budowaniu relacji międzyludzkich. Kształtowanie właściwej tożsamości seksualnej powinno dokonywać się przez świadomą akceptację tej sfery i ukierunkowanie jej na głębszą integrację ze sferą emocjonalną i duchową. W przekazie formatorów powinno akcentować się wartości życia w czystości i celibacie jako radosnego daru z siebie, składanego Bogu i ludziom.

I. Zasady formacji

Art. 1

Przed dopuszczeniem kandydata do święceń lub profesji zakonnej, przełożeni są zobowiązani do zbadania zdatości kandydata, zawsze z poszanowaniem prywatności osoby.

Art. 2

1. Droga rozeznania ewentualnych trudności w sferze seksualnej powinna rozpoczynać się w momencie przyjmowania kandydata do seminarium lub zakonu.
2. Zgłaszający się kandydat do seminarium lub zakonu powinien przejść stosowne badanie psychologiczne oraz pogłębiony wywiad, który pozwoli formatorom zorientować się co do poziomu dojrzałości seksualnej oraz występowania ewentualnych zaburzeń. Badania takie powinien przeprowadzić psycholog respektujący antropologię chrześcijańską.
3. W celu dokonania właściwej oceny osobowości kandydata biegły winien przeprowadzić badanie zarówno w formie wywiadu, jak i poprzez test, zawsze za uprzednią, wyraźną, świadomą i dobrowolną zgodą kandydata.
4. Tematyka dojrzałości w sferze seksualnej kandydata do kapłaństwa lub życia zakonnego powinna znaleźć swoje miejsce w rozmowach prowadzonych przez formatorów, zwłaszcza ojców duchownych, którzy uczestniczą w procesie przyjmowania kandydatów do seminarium lub zakonu. Ojcowie duchowni i spowiednicy nie mogą wyrażać swojej opinii o kandydacie na forum zewnętrznym.
5. W przypadku występowania u kandydata do kapłaństwa lub życia zakonnego wyraźnych braków w dojrzałości seksualnej, zadaniem przełożonych jest rozpoznanie i ocena występujących trudności.
6. Do seminarium duchownego lub instytutu zakonnego nie należy przyjmować kandydata, u którego stwierdzono występowanie zaburzeń w sferze seksualnej, w tym głęboko zakorzenionej orientacji homoseksualnej.

Art. 3

1. Przedmiotem wykładów i konferencji dla przygotowujących się do kapłaństwa lub życia zakonnego powinna być tematyka związana z kształtowaniem dojrzałej seksualności. Należy ją uwzględnić również w kierownictwie duchowym oraz w innych działaniach służących rozwojowi życia duchowego.
2. Kandydaci do kapłaństwa lub życia zakonnego powinni otrzymać konieczną wiedzę w zakresie odpowiedzialności, na forum kościelnym i państwowym, za przestępstwa

przeciwko szóstemu przykazaniu Dekalogu, w szczególności popełnione z osobami niepełnoletnimi, a także w zakresie obowiązujących procedur przewidzianych w prawie powszechnym i w prawie lokalnym w odniesieniu do kontaktu z ofiarami nadużyć seksualnych, popełnionych przez duchownych.

Art. 4

1. Skuteczna prewencja w zakresie popełniania przestępstw seksualnych przez osoby duchowne swym zasięgiem powinna obejmować grupę formatorów.
2. Ewentualne nadużycia, nawet najmniejsze, w sferze seksualnej popełnione przez formatorów seminaryjnych lub zakonnych winny skłaniać ich przełożonych do szybkiej interwencji, łącznie, gdy zachodzi tego potrzeba, z odsunięciem od pełnienia funkcji.

Art. 5

1. Duszpasterze pracujący z dziećmi i młodzieżą powinni być przeszkoleni do profesjonalnego kontaktu z tymi grupami.
2. W ramach konferencji i spotkań dla księży i osób konsekrowanych katechizujących powinno się ich uwrażliwiać na wszelkiego rodzaju nadużycia seksualne, które mogą być popełnione w stosunku do niepełnoletnich.

II. Zasady profilaktyki

Art. 6

1. Prewencja nadużyć seksualnych wobec niepełnoletnich stanowi integralną część zaangażowania Kościoła w pracę z dziećmi i z młodzieżą.
2. Prewencja ma na celu wyeliminowanie ryzyka nadużyć seksualnych w ścisłym tego słowa znaczeniu; ma pomóc uniknąć psychicznych i fizycznych przekroczeń granic intymności oraz przyczynić się do promocji ochrony dzieci i młodzieży przed różnymi formami przemocy i wykorzystania również poza środowiskiem kościelnym.

Powyższy tekst został przyjęty podczas 366. Zebrania Plenarnego KEP, które odbyło się w Warszawie w dniach 7-8 października 2014 r.